

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 242.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938838160/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

istedetfor at tilkjendegive sin Nærværelse eller ubemærket fjerne sig fra sin skjulte Plads, med blussende Kinder og tilbageholdt Aandedrag trykkede sit Ansigt mod den tynde Væg der adskilte hende fra de Talende, for at opfatte hvert af disse Ord, der for hende indeholdt Liv og Død. Muligt vilde han foragte hende – man gaaer saa let fra den ene Yderlighed til den anden! og dog er der saameget af Evas Natur i alle Kvinder at ni af ti vilde gjøre det Samme i hendes Sted – men vel at mærke: af disse vilde de fleste tage deres Tilflugt til en lille Besvimelse der kunde fængsle dem til Pletten, for at besmykke dette Ophold for dem selv. Virginie blev svimmel, men hun ændrede ikke engang sit Ildbefindende – end sige benyttede det.

«O nei!» udbrød Helene. «Hvor kan Du dog bedømme hende saa skjævt! Virginie har et varmt Hjerte og vil gjøre den Mand lykkelig som har vundet det! – Det var unaturligt, umuligt at en ung Pige udelukkende skulde tilhøre Himlen, og have nok i den christelige Kjærlighed.» – «Siig ikke det! der er Naturer som uden at være renere eller skønnere, er lykkeligere end andre, og komme til Himlen uden at gaae igjennem Skjærsilden!» «Men det er jo en catholsk Anskuelse! hvor kan Du oversee al den jordiske Smerte og det unyttige Savn der skjules under Nonnedragten?» – «Jeg forsværer ikke den catholske Idee! jeg siger tværtimod – riv Klosteret ned! – behøves der et Fængselsliv for at skille Sjælen fra Verden, saa er selv den tykkeste Muur utilstrækkelig – thi saa er Verden indenfor, i Fangernes Hjerte. Men der gives Sjæle som fødes med Nonneslør og er skilt fra Verden ved en Klostermuur der staaer, om ogsaa alle catholske Nonneklostere nedbrydes – ved Uskyldigheden. Til disse hører Virginie.» – «Jeg vilde beklage hende, dersom Du havde Ret! den jordiske Kjærlighed er vel en Ildprøve værd – og den himmelske Salighed ufuldstændig uden den. Men – hvis Virginie trods al sin Uskyldighed kan elske varmt og inderligt – vilde Du da ikke prise den Mand lykkelig der var Gjenstand for hendes Kjærlighed?» «Hvis han kunde besvare den – jo!» «Og dersom det nu var Dig selv?» – «Mig!» udbrød Viggo med et tungsindigt Sniil. «Hvilken ung livsglad Pige kunde forelske sig i mig?!» – Helene svarede ængstelig for at have sagt forneget: «Jeg røber ikke en Venindes Hemmelighed – der har aldrig været nogen Yttring af Virginie, hvori jeg

sporede en saadan Følelse – men det ligger nu engang i en Kvindes Natur, aldrig at overse den hvor den er, om vi endogsaa undertiden see formeget og forudsætte den hvor den ikke er. Det sidste kan være Tilfældet her – men hvis jeg har Ret i min Formodning, hvis Virginie elsker Dig og kan blive lykkelig ved den Beundring og kjærlige Følelse for hende, der er i dit Hjerte, vilde du da ikke være glad ved at tænke dig hende som Din Kone? En Pause fulgte hvori Virginie neppe turde trække Veiret. Endelig sagde Viggo i en Tone hvis dybe Alvor isæde hendes Hjerte: »Gud forbyde at du skulde have Ret! jeg holder saa inderligt af Virginie – jeg ærer hende saa høit som en Mand kan ære en Kvinde – men jeg har kun elsket eengang, og ingen Kvinde skal nogensinde staae imellem mig og Erindringen om min Kjærlighed – jeg kan ikke give en Anden den Stilling som *hun* ikke kunde modtage i mit Hjem. Din Kjærlighed til Virginie gjør Dig blind – Du vil see det Ønske opfyldt som Du tillægger hende – uden at tænke paa hvorledes det bliver opfyldt! En Kvinde der elsker, *skal* fordre Gjenkjærlighed, og den der modtager hendes Hjerte uden at kunne give sit, bedrager hende. Lad hende resignere, og knytte sin Tilværelse med al den Rigdom og Skjønhed den indeholder, til Himlen, i hvis Velsignelse den vil finde Fred og Glæde, istedetfor at lænke den til Skyggen af en jordisk Lykke, der mangler Liv og Sjæl for hende. Alt hvad jeg kan give hende, har hun, undtagen mit Navn – kan *det* forvandle en ulykkelig Kjærlighed til en lykkelig!«

»Virginie er en fordringsfri Natur! jeg troer at hvis hun elsker Dig er den Følelse du har for hende nok til at gjøre hende lykkelig, naar hun ved et dagligt Samliv med Dig kan tage den i Besiddelse. For en Kvinde, der elsker, er det allerede uendelig meget at tilhøre en Mand, tjene ham, og ofre ham sin hele Tilværelse.«

»Men det er ikke nok – jeg fatter ikke at det skulde kunde være nok for en Kvindel – Om hun var aldrig saa opoffrende, fortræffelig og fordringsløs vilde hun i mine Øine være unaturlig.«

Mere hørte Virginie ikke – hun flygtede for disse Ord der forvoldte hende saa dræbende Smerte, men da hun var alene og gjen- tog dem for sig selv, syntes hun først ret at hele deres Betydning blev hende klar – det var ikke alene en tidligere Kjærlighed, der skilte hende fra Viggo – Umuligheden af en Forening laae i hendes